

7. Koliko se lahko sodišča držav članic pri ugotavljanju, da v zvezi z družbami, ki – tako kot tožeče stranke v zadevah *Brosmann* (C 249/10 P) in *Zhejiang Aokang* (C 247/10 P) – niso bile vzorčene, so pa vložile zahtevek za tržnogospodarsko obravnavo ali individualno obravnavo, ki ni bil obravnavan, dajatve niso bile zakonsko dolgovane v smislu člena 236 Carinskega zakonika Skupnosti (Uredbe Sveta (EGS) št. 2913/92⁽³⁾), sklicujejo na razlago Uredbe Sveta (ES) št. 1472/2006, ki jo je Sodišče podalo v okviru zadev *Brosmann* in *Zhejiang Aokang* ?

- ⁽¹⁾ Uredba Sveta (ES) št. 1472/2006 z dne 5. oktobra 2006 o uvedbi dokončne protidampinške dajatve in o dokončnem pobiranju začasne dajatve, uvedene na uvoz določene obutve z zgornjim delom iz usnja s poreklom iz Ljudske republike Kitajske in Vietnama (UL L 275, str. 1).
- ⁽²⁾ Uredba Sveta (ES) št. 384/96 z dne 22. decembra 1995 o zaščiti proti dumpinškemu uvozu iz držav, ki niso članice Evropske skupnosti (UL, posebna izdaja v slovenščini, poglavje 11, zvezek 10, str. 45).
- ⁽³⁾ Uredba Sveta (EGS) št. 2913/92 z dne 12. oktobra 1992 o carinskem zakoniku Skupnosti (UL, posebna izdaja v slovenščini, poglavje 2, zvezek 4, str. 307).

Predlog za sprejetje predhodne odločbe, ki ga je vložilo Administratīvā apgabaltiesa (Latvija) 13. decembra 2013 – VAS „Ceļu satiksmes drošības direkcija“ in Latvijas Republikas Satiksmes ministrija proti Kasparsu Nīmanisu

(Zadeva C-664/13)

(2014/C 71/15)

Jezik postopka: latvijščina

Predložitveno sodišče

Administratīvā apgabaltiesa

Stranke v postopku v glavni stvari

Pritožnici: VAS „Ceļu satiksmes drošības direkcija“ in Latvijas Republikas Satiksmes ministrija

Nasprotna stranka: Kaspars Nīmanis

Vprašanje za predhodno odločanje

Ali je treba člen 12 v povezavi z uvodno izjavo 2, prvi stavek, Direktive 2006/126/ES⁽¹⁾ Evropskega parlamenta in Sveta z dne 20. decembra 2006 o vozniških dovoljenjih (prenovitev) razlagati tako, da nasprotuje zakonodaji države članice, ki določa, da lahko oseba dokaže, da ima običajno prebivališče v navedeni državi članici (Latviji), zgolj na podlagi prijavljenega stalnega prebiva-

lišča? S „stalnim prebivališčem“ je treba razumeti obveznost osebe, da se v skladu z nacionalno zakonodajo vpiše v državni register prebivalstva, da bi sporočila, da je za pravna razmerja z državo in lokalnimi organi dosegljiva na prijavljenem naslovu?

⁽¹⁾ UL L 403, str. 18.

Predlog za sprejetje predhodne odločbe, ki ga je vložilo Lietuvos Aukščiausiasis Teismas (Litva) 17. decembra 2013 – VĮ „Indėlių ir investicijų draudimas“ in Virgilijus Vidutis Nemaniūnas proti Vitoldasu Guliavičiūsu in AB bankas „Snoras“ v stečaju

(Zadeva C-671/13)

(2014/C 71/16)

Jezik postopka: litovščina

Predložitveno sodišče

Lietuvos Aukščiausiasis Teismas

Stranke v postopku v glavni stvari

Tožeči stranki: VĮ „Indėlių ir investicijų draudimas“, Virgilijus Vidutis Nemaniūnas

Toženi stranki: Vitoldas Guliavičiūsu, AB bankas „Snoras“ v stečaju

Vprašanja za predhodno odločanje

- Ali je treba člen 7(2) Direktive 94/19⁽¹⁾ v povezavi s točko 12 Priloge I k tej direktivi razumeti in razlagati tako, da je mogoče, kadar država članica iz jamstva izključi deponente kreditne institucije, ki so imetniki dolžniških vrednostnih papirjev (potrdil o vlogi), ki jih je izdala ta institucija, to izključitev uporabiti samo, če imajo navedena potrdila o vlogi vse značilnosti finančnega instrumenta v smislu Direktive 2004/39⁽²⁾ (ob upoštevanju tudi drugih aktov prava Unije, na primer Uredbe št. 25/2009 Evropske centralne banke), med drugim možnost prodaje na sekundarnem trgu?
- Ali je treba, če se zadevna država članica odloči, da bo direktivi 94/19 in 97/9⁽³⁾ v nacionalno pravo prenesla tako, da bodo sistemi za zaščito deponentov in vlagateljev določeni v istem zakonodajnem aktu (istem zakonu), člen 7(2) Direktive 94/19 v povezavi s točko 12 Priloge I k tej direktivi ter člen 2(2) Direktive 97/9 ob upoštevanju člena 2(3) Direktive 97/9 razumeti in razlagati tako, da imetniki potrdil o vlogi in obveznic ne morejo biti zajeti z nobenim od sistemov (jamstva) za namene zgoraj navedenih direktiv?

3. Glede na to, da se v skladu z nacionalno zakonodajo nobeden od mogočih sistemov zaščite, ki ju določata direktivi 94/19 in 97/9, ne uporablja za imetnike potrdil o vlogi in obveznic, ki jih je izdala kreditna institucija:

(a) ali so členi 3(1), 7(1) (kakor je bil spremenjen z Direktivo 2009/14) in 10(1) Direktive 94/19 v povezavi s členom 1, točka 1, te direktive, ki opredeljuje pojem vloge, dovolj jasni, natančni in nepogojni ter podeljujejo subjektivne pravice, tako da se posamezniki lahko nanje sklicujejo pred nacionalnim sodiščem v utemeljitev svojih odškodninskih zahtevkov proti jamstvenemu organu, ki ga je ustanovila država in je odgovoren za plačilo navedene odškodnine?

(b) ali sta člena 2(2) in 4(1) Direktive 97/9 dovolj jasna, natančna in nepogojna ter podeljujeta subjektivne pravice, tako da se posamezniki lahko nanju sklicujejo pred nacionalnim sodiščem v utemeljitev svojih odškodninskih zahtevkov proti jamstvenemu organu, ki ga je ustanovila država in je odgovoren za plačilo navedene odškodnine?

(c) če je odgovor na zgoraj navedena vprašanja (3(a) in 3(b)) pritrdilen, uporabo katerega od dveh mogočih sistemov zaščite mora nacionalno sodišče izbrati za odločanje o sporu med posameznikom in kreditno institucijo, v katerega je bil vključen jamstveni organ, ki ga je ustanovila država in je zadolžen za upravljanje sistemov zaščite deponentov in vlagateljev?

4. Ali je treba določbe členov 2(2) in 4(2) Direktive 97/9 (v povezavi s Prilogo I k navedeni direktivi) razumeti in razlagati tako, da preprečujejo nacionalno ureditev, v skladu s katero se odškodninska shema za vlagatelje ne uporablja za vlagatelje, ki so imetniki dolžniških vrednostnih papirjev, ki jih je izdala kreditna institucija, zaradi vrste finančnih instrumentov (dolžniški vrednostni papirji) in ob upoštevanju tega, da zavarovatelj (kreditna institucija) sredstev ali vrednostnih papirjev vlagatelj ni prenesel ali uporabil brez njihovega soglasja? Ali je to, da je kreditna institucija, ki je izdala dolžniške vrednostne papirje – izdajatelj – hkrati depozitar teh finančnih instrumentov (posrednik) in da vložena sredstva niso ločena od drugih sredstev, s katerimi razpolaga kreditna institucija, upošteveno za razlago določb Direktive 97/9 v zvezi z zaščito vlagateljev?

⁽¹⁾ Direktiva 94/19/ES Evropskega parlamenta in Sveta z dne 30. maja 1994 o sistemih zajamčenih vlog (UL, posebna izdaja v slovenščini, poglavje 6, zvezek 2, str. 252).

⁽²⁾ Direktiva 2004/39/ES Evropskega parlamenta in Sveta z dne 21. aprila 2004 o trgih finančnih instrumentov in o spremembah direktiv Sveta 85/611/EGS, 93/6/EGS in Direktive 2000/12/ES Evropskega parlamenta in Sveta ter o razveljavitvi Direktive Sveta 93/22/EGS (UL, posebna izdaja v slovenščini, poglavje 6, zvezek 7, str. 263).

⁽³⁾ Direktiva 97/9/ES Evropskega parlamenta in Sveta z dne 3. marca 1997 o odškodninskih shemah za vlagatelje (UL, posebna izdaja v slovenščini, poglavje 6, zvezek 2, str. 311).

Pritožba, ki jo je Evropska komisija vložila 17. decembra 2013 proti sodbi Splošnega sodišča (drugi senat) z dne 8. oktobra 2013 v zadevi T-545/11, Stichting Greenpeace Nederland in Pesticide Action Network Europe (PAN Europe) proti Evropski komisiji

(Zadeva C-673/13 P)

(2014/C 71/17)

Jezik postopka: angleščina

Stranki

Pritožnica: Evropska komisija (zastopniki: B. Smulders, P. Oliver, P. Ondrůšek, agenti)

Drugi stranki v postopku: Stichting Greenpeace Nederland, Pesticide Action Network Europe (PAN Europe)

Predlogi

Pritožnica Sodišču predlaga, naj:

— razveljavi sodbo Splošnega sodišča;

— na podlagi člena 61 Statuta Sodišča dokončno odloči o prvem in tretjem tožbenem razlogu ali zadevo vrne Splošnemu sodišču, ki naj odloči o teh tožbenih razlogih; in

— drugima strankama v postopku naloži plačilo stroškov.

Pritožbeni razlogi in bistvene trditve

Pritožbo sestavlja en sam pritožbeni razlog, in sicer, da je Splošno sodišče napačno opredelilo pojem informacij, ki se „nanašajo na emisije v okolje“ iz prvega stavka člena 6(1) Uredbe (ES) št. 1367/2006 Evropskega parlamenta in Sveta z dne 6. septembra 2006 o uporabi določb Aarhuške konvencije o dostopu do informacij, udeležbi javnosti pri odločanju in dostopu do pravnega varstva v okoljskih zadevah v institucijah in organih Skupnosti ⁽¹⁾ („Aarhuška uredba“), s tem da je zavrnilo stališče Komisije, da je treba ta pojem dosledno in usklajeno razlagati glede na druge zadevne določbe. Ta pritožbeni razlog ima tri dele:

(i) Splošno sodišče je storilo napako, ker ni upoštevalo potrebe po zagotovitvi „notranje“ usklajenosti Uredbe (ES) št. 1049/2001 Evropskega parlamenta in Sveta z dne 30. maja 2001 o dostopu javnosti do dokumentov Evropskega parlamenta, Sveta in Komisije ⁽²⁾ v povezavi s členom 6(1) Aarhuške uredbe, kot izhaja iz člena 4(4) Konvencije o dostopu do informacij, udeležbi javnosti pri odločanju in dostopu do pravnega varstva v okoljskih zadevah („Aarhuška konvencija“);